

CORONADIGTE

SANSNINGER & TANKESPIND

FORLAGET 2134

CORONADIGTE

SANSNINGER & TANKESPIND

FORLAGET 2134

CORONADIGTE

SANSNINGER & TANKESPIND

© 2020 Forfatterne & Forlaget 21:34.

Redaktion: Kristian Engberg

Montage: Kristian Engberg

Omslagsillustration: Ask Fält Urheim

ISBN: 978-87-94049-06-1

Trykt på Svanemærket papir hos Lasertryk A/S, Århus

Mekanisk, fotografisk eller anden gengivelse af indholdet i denne bog er kun tilladt i overensstemmelse med overenskomst mellem Undervisningsministeriet og CopyDan. Enhver anden udnyttelse uden forlagets eller forfatternes skriftlige samtykke er forbudt ifølge gældende dansk lov om ophavsret

PÅ TINDERDATE I KARANTÆNE

På kanten af loven
Drikker vi varme øl
på et IKEA tæppe.
Det er en lille syntetisk uld ø
Købt i en svensk møbelforretning
i Høje Taastrup
og sandsynligvis syet af en 16-årig
på Filippinerne
eller i Bangladesh
Mine øjne hviler på din overlæbe
Den er meget symmetrisk
og giver mig lyst til
at bevæge mig 2,1 meter tættere på dig
For indenfor grænserne af det
Svensk/filippinske
polyester uldtæppe er
Smittestatistikker og myndighedernes sundhedsanbefalinger
abstrakte størrelsesordener
I den politologiske litteratur siger man at
Gennemgribende reformer
Finder sted når eksisterende institutioner
Ikke længere
Kan legitimere sig selv
Indenfor grænserne af det
Svensk/filippinske

Polyester uldtæppe
Har institutionen sundhedsmyndighederne
mistet alt legitimitet
Så der udbryder verdens mindste revolution
Jeg smider en lille feminin molotovcocktail
mod min ortodokse tilgang til
Smittekæder
Og sociale distancer
Der starter en brand af små lyserøde flammer
De spreder sig hurtigt
For vores kroppe er sølet ind i håndsprit
Et øjeblik er jeg bliver jeg helt ekstatiske
Min dårlige samvittighed
Går op i røg
Store tunge lyserøde røgskyer
Der forsvinder ud over Kalveboderne
Asken fra min
Autoritetstro
Drysser som konfetti ned i mit hår
Den forsvinder derefter i vinden
Og jeg erklærer
Det svensk/filippinske
Polyester uldtæppe
for uafhængigt.
Et selvstændigt samfund med en autonom lovgivning.

En lillebitte udbryderstat i det sydlige København
Med et befolkningstal på to
Og et brutto nationalt produkt
På SU og pant fra cirka fem tomme øldåser
I vores græsrodsdemokrati,
kan vi samle et parlamentarisk flertal
Til hastelovgivning
Ved et blik
Et smil
Vi kan samle 179 mandater
Uden at inddrage
Spindoktorer
Eller meningsmålinger
Eller Serums instituttet
Eller Dansk Industri
Vi er et tomandsdiktatur
Med en føjelig befolkning
Der grundlovssikrer retten
til klamydia
fra en smuk fremmede
på en tinder date i karantæne tider

UDEN TITEL

JEG HADER SKOLE
STOP MED ALLE DE OPGAVER
JEG VIL IKKE LAVE DEM
VI LEVER I EN KRISE
HØRER DU, EN KRISE!!
JEG HADER SKOLE

JEG HADER NEDLUKNING
ALLES HJERTER SKRIGER
MEN IKKE SOM JEG SKRIGER
JEG VIL UD, DU AF HUSET
JEG ER INDESPÆRRET
MIN IPHONE ER VED AF DØ AF BERØRING

UDEN TITEL

Kedsomheden, Rastløshed og usundhed
De dårlige følelser vokser i mig
Det der svinder mest, er min udadvendthed
Jeg prøver stadig at holde mig yndig

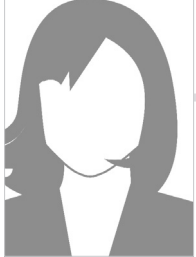
Jeg føler mig ikke som menneske mere
Jeg er snarer en lille indespærret fugl
En lille fugl uden nogen besøger
Timerne bevæger sig som en snegl

CORONASANSNING

"Skal du have en øl med?"

"Ja, bare tag en Corona med til mig."

Hyggedrukken er væk. Alle os der drikker for at blive fulde, har ikke nogen alkoholtolerance mere. Vi mangler festerne, fødselsdagene, vennerne, familien vi ikke ser mere og alle de andre sociale ting vi plejer at gå til. Vores sociale sundhed er helt væk. Væk ligesom alle vores sommerferie planer. Roskilde, smukfest, grøn koncert lider mest men man må ikke glemme os. Vi kan ikke vente til næste år. Vi mener at vi skal åbne landet op igen. Unge skal ikke være spærret inde som fugle. Det kan vi ikke holde til. Så fuck dig Corona.

FÆLLESSKAB VAR OG ER

Fællesskab var
seks mennesker i to senge,
kram på kryds og tværs
“jeg elsker jer”

Fællesskab var
Den forsigtige berøring af fingre,
Der blidt tørrede tårefyldte kinder,
Mens søde ord
Beroligede hjertet

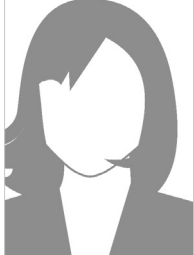
Fællesskab var
Dovne kroppe i grupper på jorden,
Hemmeligheder der blev delt
Og historier der blev fortalt

Fællesskab er
Stilhed i kaosset
Et øjeblik,
Der virker som en evighed
Hvor minder bliver skabt

Fællesskab er
Tårer og hulk
Når man skilles
Mens løfter bliver skabt
Om at ses igen

Fællesskab er
videoopkald efter videoopkald,
smilende ansigter der dukker op
uden for rækkevidde

Fællesskab var og er
De stærke skuldre
Der beskytter
Når alt føles håbløst

NATASIA T. G. RASMUSSEN

UDEN TITEL

Corona mig her, corona mig der.
Det er over alt jeg ser.
Corona sætter hver mand i isolation
Fler' og fler'.

De ældre har svært ved at begribe,
at de er mest udsat og falder på striben.
De fleste offentlige steder har lukket.
Også i den jyske by Ribe.

8073 er i Danmark smittet.
Mange mennesker er også deres job blevet kvittet.
Desværre er det ikke alle der samarbejder,
da den snobbende ungdom er ligeglad med gennemsnittet.

Åbningen af Danmark sker skridt for skridt.
Nogen synes det tager for lang tid, andre for lidt.
Dronningens historiske opsang ramte vor hjerter,
som var det indhugget i os, sort på hvidt.

FREDERIK WORCH ROMBERG HANSEN

PAUSE

Det var de bedste tider
Det var de værste tider
Himlens vinduer blev åbnet
Og regnen faldt over jorden
Fyrre dage og fyrre nætter
Det er en øde ørken
Vi vandrer busken brænder vand bliver blod
Generation på generation krise på krise
Plage efter plage perler på en snor
En brik vælter en brik
Vi er i karantæne i inddæmning i containment
Ikke kommunisme ikke kapitalisme
Os vi venter som munke låst i asketisk afhold
Livets og længslens lænker rundtosset
Svimmel og kvalme
Hvorfor venter vi?

FÆDRELANDSROMANTIK

Der når bøgen står for skud
Og foråret springer så fint ud
Med solen der står højere end før
Og med følelserne fra en åben dør

Står hele verden tom
Gaderne ligger øde hen
Af naturens egen dom
Og vi elsker at hade den

Naturens sjæl lever upåvirket videre
På dens menneske påvirkede måde
Økonomien skriger om noget blidere
Mens menneskenes dage er uden nåde

Solen skinner og kirsebærtræer skyder
Medens den smukke lærken synger
Blomsten ubekymret solens lys nyder
Føler vi mennesker selvforskyldt anger

Dog spejler Bøgen sig stadig i bølgen blå
Som der altid har stået med brede Bøge
Og vort gamle Danmark skal nok bestå
Trods kampen mod den smittede skøge

Vi samler os om ikke at samle os
Samtidig med Flagets røde bugt
Og stedse med sin fine farve hvid
Der minder os om en fælles tugt

Minderne vil vi huske om de ægte martyrer
Der har måttet slutte deres sidste eventyrer
Genopstandelsen, som var de Christi Blod
Guds tjeneste, at sørge for afskeds-time god!

Hvori blomstervrimlen, himlen,
Bølgen, fuglen højt på kvist,
Og den duft, som viger, gør
At vi alle føles som en eskapist

Vi undrer os over forfængelighed
Om produktion, grønne og røde tal
Men nu tænker vi på retfærdighed
Dydighed og det vigtige vi skal

Landets helt er ikke fin og slipseklædt
De har varme hænder og hvide kitler
Som det kors vores røde farve har ædt
Vi er dem evig taknemlig uden filter

I fællesskabets ånd vil vi samle os til det stærkere
Og der hvor vejen slår en bugt og en anden følger
Vil vi genopstå fra asken som ét folk kun sundere
Og se at et smukkere hus på den anden side ligger

Fordi det skal og vil til evig tid:
Bugte sig i bakkedal
Hedde Danmark
Og være Freias sal

FREMTID

Mig, mig, mig
Det er mig, som bestemmer
drømme, håb og frihed
For MIN fremtid
Også efter Corona...
Blir' verden mon et bedre sted
Med større fællesskab og mere hensyn?
Blir' verden mon et skrøbeligere sted
Med angste børn og alvorlige voksne?
Blir' verden mon et "mindre" sted
Med grænsevogtere og mistro?
Blir' verden mon et sjovere sted
Med jubel og højt til loftet?
Jeg elsker verdens uforudsigelighed
Ubetinget med eller uden Corona

DENGANG MED CORONA...

Når jeg bliver gammel vil jeg tænke tilbage
På de gode gamle dage
Noget var godt - ku' bo på et slot
Noget var skidt - som at tegne med kridt
Noget var svært at få til at forstå
Som dengang "corona" ikke ville forgå

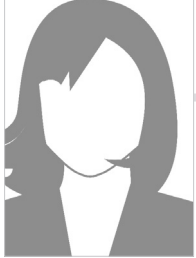
Da blev verden sat på en prøve
Da menneskeliv den ville berøve
Først lidt panik men så strategi
Dog ikke noget alle ku' li'
Verdens Top diskuterede lifligt
hvad der var godt, og hvad der var giftigt

Menneskeheden fik nye regler
Samfundssind gav mange kvaler
Ikke flere kram og kys
Men ingen grund til at blive nervøs
Afstand og håndsprit det hele klarer
Værnemidler de hotteste varer

Politiet fik travlt med at udstede bøder
I solskinsvejr med mennesker gløder
"Hold afstand, hold afstand – I skal gå hjem"
Den nye lov var ikke nem
"Smittekæder" som hverdags-ord
"Brostrøm" blev sat ved Danmarks ror

Midt i alt det her hurlumhej
Sad jeg en dag og kedede mig
Og tænkte på hvor godt det ku' være
Hvis verden dog bare ku' ta' affære
Og plukke den snedige corona ned
Med gift og gevær og så slut med besvær

Coronaen var dog et heftigt monster
Som ikke kun menneskelivet koster
Verdens finanser gik også af lave
Og mange fik også en større mave:)
Danmarkshistorien fik nyt kapitel
Corona blev 2020's titel.

I SKOVEN

Bænken var placeret i solskinnet, den kolde vind ramte huden og gav kuldegysninger over hele kroppen. Fødderne traskede forbi på stien, dem der løb, dem der gik med hunden, de nød alle den varme og bløde sol i ansigtet på en stille mandag i skoven. Alt var sædvanligt, bortset fra den lange afstand der var imellem alle, de måtte undvige hinanden og gå ud på den stadig halv-mudret græsplæne. Der var ikke tomt i skoven, men der var tomt inde i hovedet, så tomt at det gjorde ondt. Det eneste der var at tænke over, var hvad der var at se på. Det der var at se på, var ikke så fængende, men noget skal man jo tænke på i denne tomme tid.

UDEN TITEL

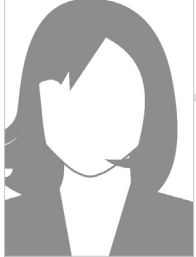
Tiden går Netflix består.
Skolen falder Nettet ringer.
Verden har fået et slag.
Folk der falder.
Tallet stiger.
Uhh hvor det sviger.
En løsning må der findes.
Men den findes ikke på papiret.
Corona består og tiden går....
Er der en fremtid i møde?
Eller var det hele bare i går...

UDEN TITEL

Det føles som et Teaterstykke.
Der er ingen tvivl hvem der hovedrollen holder.
Corona er stjernen i dette stykke.
Eller skulle man sige skurken.
Alle sidder stille og ser med.
Hvornår kommer helten der vender om på det hele?
Alle venter spændt.
Men ingen helt i syne.
Er det en tragedie vi følger med i?
Ingen har de svar som alle spørg om.
Vi ser folk falde om på scene uden mulighed for hjælp.
Vi frygter os selv som de næste.
Stykket føles ulideligt langt med ingen ende.

UDEN TITEL

Verden har ar.
Det er ikke første gang den er blevet slået ned.
Arene er tydelige.
Og hver med deres historie.
Nogle af arene er tydeligere end andre.
Der er et nyt ar på vej til denne verden.
Men først skal såret hele.
Såret er dybt.
Men det vil hele.

CORONA

Du kommer som en uventet gæst
men du er ikke så slem som pest.
du går fra menneske til menneske
og du er stukket af i det svenske

Trump vil slå dig ihjel med væske
men hans idéer er tit som kaniner trukket op af en æske.
du angriber vores lunger
og du skræmmer de små unger

Du er en rædsel i manges øjne
en følelse af at vi er totalt nøgne
alt skal nok igen blive godt
for vi bekæmper dig i flok

HJEMME

Jeg savner mine venner
og glæder mig til verden vender
jeg ser ingen jeg kender
og hjerter af savn jeg sender

Der er så stille
og jeg føler min ungdom går til spilde
jeg bruger min tid på at spille
og føler min verden er så lille

Jeg går ned ad gaden
og kan ikke kende staden
jeg tænker på aftensmaden
selvom jeg lige har spist middagsmaden

.

VIRTUEL SKOLE

Min skole er virtuel
er det virkelig aktuelt
vores hovedpiner er individuelt
en bedre tid eventuelt

Sprittet og sprittet
over 1000 smittet
og antallet er ikke engang opdateret
Danmark lukker ned usorteret

Hvad blev der egentlig af frikvarteret
er det overhovedet blevet registreret
Vi er alle blevet isoleret
Og mange af os er meget usigneret.

HJEMMEUNDERVISNING

Kan mærke hver en fjeder, hver en fold i lagnet, hver en lille fjer der stikker ud af min dyne. Jeg ligger der dag ind og dag ud. Kan mærke min computer blive varm på mine lår. Lyden af min lærer der fortæller om dagens lektie, lyden af de krattende mikrofoner der ikke er blevet slået fra. Følelsen af dovenskab og kedsomhed rammer en med det samme. Hele klassen lytter med på teams, men alligevel føler du dig så alene, mutters alene. Det eneste tidspunkt du forlader din trygge og lune seng, er når du skal have mad. Du kigger i køleskabet, så i et skab, og i køleskabet igen. Du kan mærke din mave rumle, som om tre elefanter går rundt derinde.

Du finder en knitrende pose chips, og en stærk lugt af sour cream and onion rammer din næse. Ikke en speciel følelse af mæthed rammer dig, når posen er tom.

GLEMT

Corona mig et hvis sted
Får vores tanker til at flyde
Syv nioghalvtreds, Afsted
Normalt på den tohjulede
Nu i den firbenede
Med dynen under hagen
Følger vi passivt med
Anonymt på teams
Åbner vores øjne
Til en realitet
Gennemsnitlig forringet livskvalitet og klassens time.

Corona dag nummer?
Som en cafe uden kunder
Vi sejler videre
Dig og mig
Uden endestation
Mod det uendelige univers
Mens vi tænker på den franskpræsentation
Mandag morgen
Hvor vi sikkert score nul to og dumper årsprøven.

Vores motivation er i dvale
Og vores humør er svækket
Dag og nat smelter sammen

Bli'r et
Men i en bedøvet verden
Fortæller Mette bedrøvet
Vi skal stå sammen
Men det er svært
Når smerten har lugtet farten
Når tårer presser under masken og når målestokken ikke passer ned
i tasken.

I filmen er de hovedpersonen
Men hvad med os?
Hvor er vores plads i rulleteksten?
Som dubleant til dubleanten er vi trætte
Trætte af, at vores rolle ikke bliver taget seriøs
I dette maraton af mysteriositet
Men kameraerne ruller videre mens publikum fordufter.

Vi prøver at stoppe blødningen
Men hvad nytter det
Når fem millioner skal brødføde os alle
Et selvisk, useriøst og symbolsk beløb
Der får vores motivation til at ramme lig nul
Hvad der startede som: "Yes, ingen skole"
Er blevet til et stort sugende sort hul
Som suger al dimission, karamelkast, Roskilde og lange nætter ud af
dig og mig.

NICOLINE BECH LASSEN

UDEN TITEL

Jeg skal ikke udenfor, når jeg ikke må
der er pressemøde kl. 20
hvordan skal jeg få tiden til at gå?

Bager en kage, ser 2-9 sæsoner
åbner vinduet og ligger i solen
lader som om det er sommer

Går på instagram, snapchat, tænker nu er det nok
Jeg tager en lur på 10 minutter
Men vågner og går atter ind på tiktok

Lægger neglelak, og kradser det af
Ser på uret kl. er 17
nu er der kun tre timer tilbage

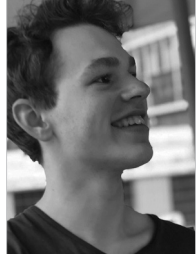
Ser nyhederne, om alle de mennesker der dør
pressemødet var kl. 20
faldt i søvn fem minutter før

EMMA MARIE MAABJERG HANSEN

CORONASANSNING

Jeg er fanget i min egen gennemsigtige box, ingen kan komme ind, men jeg kan heller ikke komme ud. Jeg kan gå rundt herinde, hele dagen, hver dag. Jeg kan kun tage afsted herfra, når jeg får lov af min overordnede, men jeg skal derind igen kort efter. I disse to måneder har jeg været indespærret, ventet på oplysninger og ordre. Jeg har haft tid til, at tænke over alt der har betydning for mig. Jeg har kigget ind i fortiden, nutiden og fremtiden. Set hvad mine valg kunne ændre, set alle scenarierne. Det gør mig skør, at være indespærret med mine tanker. Det eneste jeg ved er, at dem jeg plejer at se kan jeg ikke se mere. De kan se mig igennem de gennemsigtige vinduer, men det føles som om jeg ikke rigtig kan se dem. Kun igennem det lille vindue på min telefon, der kan jeg se alle, men hverken høre deres stemmer eller dufte alle de parfumer og deodoranter der normalt fylder luften i lokalet, som man næsten kan smage. De er ikke hele, der mangler noget af dem, ikke kun deres ben, tale og duft, men også følelsen der var der før. Jeg er en mimer der er fanget i sin egen box.

JEG SÅ EN DAG GÅ FORBI

Jeg så en dag gå forbi
Som alle de andre
Der ikke er
Som alle de andre
I samlet flok
Som en cirkel
Med små udløbere
Hvor min hånd næsten
Fandt vejen hjem

Ikke til lava
Men ikke til vodka
Ikke til det
Det sterile vakuum
Hvor intet kan leve
Som en perfekt cirkel
Uden udløbere
Hvor min hånd ikke
Må finde vejen hjem

Jeg så en dag gå forbi
Eller var det to?
Ude på vejen
Inde i stuen
Talte døden
Om en farlig cirkel
Med mange udløbere
Disse var livet
Det ensomme håb

Om et nyt hjem
Der ikke er ensomt
Hvor alle vores hænder
En dag går forbi